

BESMRTNOST DUŠE

DA LI JE TO BIBLIJSKA DOKTRINA?¹

Učenje o prirodnoj (urođenoj) besmrtnosti duše jedna je od najstarijih i najrasprostranjenijih doktrina koja je ikad postojala na ovom svetu. Ona se propovedala po svetu čak i pre propovedanja vere u Hrista Spasitelja. „A zmija reče ženi: *Necete vi umreti*“ (1. Mojsijeva 3,4 – Daničić); i od tog vremena do današnjeg dana sinovi ljudski verovali su u tu doktrinu radije nego u istinu o Bogu. Uostalom, i u naše vreme je doktrina o besmrtnosti duše stekla takvu naklonost, čak i među onima koji tvrde da im je Božja reč merilo verovanja, da njeno negiranje većina izjednačuje sa odricanjem od samog Svetog pisma (Biblije). Ali umesto da takvo negiranje znači poricanje otkrivene istine, činjenica je da otkrivenu istinu možemo logički i dosledno slediti *samo* potpunim i jasnim odricanjem od doktrine o prirodnoj besmrtnosti duše. Sveto pismo jasno na to ukazuje.

I VASKRSENJE

U Bibliji nema jasnije naučavane i marljivije isticane istine od ove: da budući život ljudi zavisi isključivo ili od *vaskrsenja* mrtvih ili od *preobraženja* bez doživljavanja smrti. Pavle se u budućnosti nadao vaskrsenju iz mrtvih. Govoreći o svom nastojanju da zadobije Hrista, kaže: „Želim da upoznam Hrista i silu njegovog vaskrsenja i zajedništvo u njegovim stradanjima, postajući kao on u njegovoj smrti, *ne bih li nekako stigao do vaskrsenja iz mrtvih*“ (Filipljanima 3,10.11 – SSP²). Upravo je „zbog nadanja na vaskrsenje iz mrtvih“ bio izveden pred sud radi ispitivanja (Dela 23,6 – Čarnić), a kad se kasnije branio pred Filiksom, izjavio je da je vaskrsenje iz mrtvih bio cilj njegove nade, govoreći: „*I ja imam nadu u Boga*, kao što je i ovi sami imaju - *da će biti vaskrsenje i pravednih i nepravednih* (grešnika – Čarnić)“ (Dela 24,15 – SSP). Tako Pavle stalno izražava svoju nadu u budući život.

Nije Pavle jedini biblijski pisac koji ovo uči. Jov je ispunjenje svoje nade očekivao u vaskrsenju mrtvih (Jov 14,14.15; 17,13-15; 19,23-27 – Daničić). David kaže: „Ti koji si na nas velike i ljute nevolje bacao, opet ćeš nam život dati, iz bezdana zemlje opet ćeš nas izvaditi“ (Psalam 71,20 – Bakotić). „A ja ću u pravdi gledati lice Tvoje; kad se probudim, biću sit od prilike Tvoje“ (Psalam 17,15 – Daničić). I šta još da kažemo? Ponestalo bi nam vremena kad bismo govorili o Isaiji i Jeremiji, Jezekilju i Danilu, i Osiji, i Miheju, i svim prorocima i apostolima, i našim praocima Avramu, Isaku i Jakovu; jer, sam je Isus izjavio da je Bog govorio o vaskrsenju mrtvih kad je kazao: „Ja sam Bog Avramov, i Bog Isakov, i Bog Jakovljevi“ (Matej 22,31.32). Štaviše, Isus je svojim učenicima stalno ukazivao na vaskrsenje iz mrtvih, kada će jedino moći da prime nagradu koju je On obećao. U Jovanu 6,39-54 nalazimo najmanje četiri puta da Spasitelj, daje obećanje onima koji veruju u Njega, i kao vrhunac tog verovanja ističe: „Ja ću ga vaskrsnuti u poslednji dan“. U Luka 14,13 i 14 (SSP) čitamo: „Nego, kad priređuješ gozbu, pozovi siromahe, kljaste, hrome, slepe ... biće ti uzvraćeno o vaskrsenju pravednih“.

¹ Naslov originala: Immortality of the Soul by Alonzo Trévier Jones

² SSP – Savremeni srpski prevod

Pavle nam, međutim, o ovom predmetu iznosi neposredan, logičan argument koji doktrini o besmrtnosti duše ne pruža ni delić razloga za oslonac. Čitavo petnaesto poglavlje 1. poslanice Korinćanima posvećeno je argumentu koji treba da dokaže vaskrsenje mrtvih. Apostol prvo dokazuje da je Hristos ustao iz mrtvih, oslanjajući se na stotine živih svedoka koji su Ga videli nakon što je vaskrsao. Ali i dalje je bilo nekih koji su govorili da „nema vaskrsenja mrtvih“ (stihovi 12 i 13). Da pobije tu misao, on navodi tri argumenta, od kojih svaki potpuno isključuje doktrinu o prirodnoj besmrtnosti duše iz svake hrišćanske doktrine:

1. U 16. stihu njegova premisa glasi: „*Ako mrtvi ne vaskrsavaju*“. Prvi izvedeni zaključak je: „Ni Hristos nije vaskrsao“ (SSP). Posle tog zaključka ide logični sled: „vaša vera je uzaludna“, a potom: „još ste u svojim gresima“. Iz njegove premise: „*Ako mrtvi ne vaskrsavaju*“, izveden je u 18. stihu drugi zaključak: „Prema tome, *propadoše* koji u Hristu pomreše (usnuše – Sinod SPC)“ (Čarnić). Ništa ne može biti jasnije da ta izjava i doktrina o besmrtnosti duše ne mogu istovremeno biti istina. **Ako je duša besmrtna, kao što se smatra, ona ne može propasti, i zbog toga je, što se tiče njenog postojanja, potpuno nezavisna od vaskrsenja mrtvih. Zar svi oni koji veruju u besmrtnost duše ne pretpostavljaju da su svi koji su otišli sa ovog sveta verujući u Hrista, otišli na nebo i da sada uživaju u njegovom blaženstvu? – Nesumnjivo da tako pretpostavljaju. A ako je to istina, na osnovu kog principa se može zamisliti da „propadoše“ ako nema vaskrsenja? Kakvu potrebu oni imaju za vaskrsenjem? Zar već i bez vaskrsenja nemaju sve što nebo pruža? – Prema toj teoriji, svakako imaju. Onda je potpuno jasno da niko od njih nije propao, čak i ako nikad ne bude vaskrsenja.**

Nasuprot ovoj teoriji stoji Božja reč da, „prema tome propadoše koji u Hristu pomreše“ (Čarnić). A te reči su istinite. Iz toga sledi da ako nema vaskrsenja mrtvih, onda nema ni budućeg života za bilo koga ko je umro ili će umreti.

Međutim, Bog je čvrsto obećao svim ljudima da će biti budućeg života, a to obećanje sadržano je u činjenici da „ga [Hrista] je vaskrsao iz mrtvih“ (Jevrejima 9,27; Dela 17,31 – Čarnić). Hristovo vaskrsenje je Božje jemstvo da će svi mrtvi vaskrsnuti: „Jer kao što u Adamu svi umiru, tako će i u Hristu svi oživeti“ (22. stih). I „... da će biti vaskrsenje mrtvima, i pravednicima i grešnicima (nepravednim – SSP)“ (Dela 24,15 – Karadžić). **Prema tome, zahvaljujući vaskrsenju iz mrtvih, a ne besmrtnosti duše, postoji budućnost za mrtve, bili oni pravedni ili nepravedni.**

2. Druga tačka koju apostol ističe s tim u vezi nalazi se u 32. stihu: „Ako sam se samo kao čovek borio sa zverima u Efesu, šta mi to koristi? Ako mrtvi ne vaskrsavaju, ‘jedimo i pijmo, jer sutra ćemo umreti’.“ Povodom ovoga nema ničeg boljeg nego izneti komentar dr Adama Klarka na isti tekst. On kaže (a kurziv je njegov):

„Uveren sam da je uobičajeni metod ukazivanja na ovaj stih pogrešan; predlažem da se čita ovako: ‘Ako sam se samo kao čovek borio sa zverima u Efesu, šta mi to koristi? Ako mrtvi ne vaskrsavaju, jedimo i pijmo; jer sutra ćemo umreti’. Ono što apostol ovde kaže je ispravan i legitiman zaključak doktrine *da nema vaskrsenja*; ako nema vaskrsenja, onda ne može da bude ni suda – *nikakvog budućeg dodeljivanja nagrada i kazni*; zašto onda da nosimo krst i da se stalno disciplinujemo? Jedimo i pijmo, uživajmo u svemu što možemo, jer sutra ćemo umreti a to je za nas kraj zauvek.“

Ovo je zdravo tumačenje i ispravan komentar apostolovih reči. Kao što smo pokazali, to je glavni Pavlov argument, a tu misao o ovom predmetu nalazimo u čitavom Svetom pismu. Međutim,

ako je duša besmrtna, onda ni komentar dr Klarka, niti Pavlov argument nisu tačni. Naime, ako je duša (prirodno) besmrtna, kad se dogodi da umremo, to *nije* „za nas kraj zauvek“, bilo da ima vaskrsenja ili ga nema. *Ovo jasno pokazuje da doktrina o besmrtnosti duše ukida najjasnije iskaze Svetog pisma; zbog toga je lažna.*

Ovo gledište u potpunosti objašnjava pitanja koja dr Klark postavlja u primedbama na kraju svog komentara 1. Korinćanima 15. On kaže:

„Ne mogu a da ne dodam jednu primedbu: čini se da je doktrina o vaskrsenju smatrana mnogo važnijom među prvim hrišćanima nego što je to danas! Kako je to moguće? Apostoli su je stalno isticali i zahvaljujući njoj pozivali Božje sledbenike da budu marljivi, poslušni i radosni. A njihovi naslednici danas je retko kad pominju! ...U jevanđelju nema nijedne doktrine koja je bila više naglašavana; a u sadašnjem sistemu propovedanja nema nijedne doktrine koja bi bila više zanemarena!“

Na osnovu doktorovog stavljanja uzvičnika i njegovog pitanja: „Kako je to moguće?“, čini se da je bio iznenađen što je tako. To zaista iznenađuje, ali se lako da objasniti. Činjenica je da je doktrina o besmrtnosti duše toliko preovladala „u sadašnjem sistemu propovedanja“ da nema mesta za doktrinu vaskrsenja iz mrtvih. **Ako je doktrina o besmrtnosti duše tačna, onda doktrina o vaskrsenju nema svrhe. Ako je ta doktrina tačna, onda uopšte nema potrebe naglašavati evanđeosku doktrinu o vaskrsenju iz mrtvih.** Iako su „apostoli ... stalno isticali“ doktrinu o vaskrsenju iz mrtvih, i premda „u jevanđelju nema nijedne doktrine koja je bila više naglašavana“, zbog podmuklog, prevarnog uticaja doktrine o besmrtnosti duše, današnji propovednici je „retko kad pominju“, i u današnjem sistemu propovedanja „nema nijedne doktrine koja je više zanemarena“; nije potrebno ništa više osim ovoga da se jasno ukaže na nepomirljiv antagonizam između Božje istine i doktrine o besmrtnosti duše.

3. Treća važna misao nalazi se u stihu 36: „To što seješ neće oživeti ako ne umre“ (Karadžić). Pavle dakle kaže ovo: „To što ti seješ ne oživljava – ako ne umre“ (Čarnić). Da se ovde direktno govori o čoveku i njegovom vaskrsenju vidljivo je iz stihova 42-44 (Čarnić): „Seje se u raspadljivost (prirodno telo – eng. prevod KJV)“, itd. Prema doktrini o besmrtnosti duše, telo zapravo nema život, nije pravi čovek, već je duša pravi, živi, osećajni čovek, i ona je jedino u čoveku što poseduje stvaran život. Drugim rečima, telo je samo kuća u kojoj pravi čovek živi. Pravo „ja“, duša, prebiva (stanuje) u telu, a smrt je jednostavno razdvajanje duše od tela. Smrt ruši kuću i oslobađa stanara. Prema ovoj doktrini, ne postoji smrt, jer telo svakako nema život i sledstveno tome ne umire, a duša – stvarni čovek – je besmrtna i ne može da umre; zbog toga u suštini ne postoji tako nešto kao što je smrt. Kad bi to bilo istina, onda ne samo što ne bi bilo smrti, već isto tako ne bi bilo nečeg takvog kao što je vaskrsenje iz mrtvih; naime, na osnovu apostolove premise da „to što seješ neće oživeti ako ne umre“ sledi da telo, pošto nema života, ne umire, pa ne može ni da ustane iz mrtvih; a pošto ni duša ne umire, ona ne može da ustane iz mrtvih; stoga nema nečeg takvog kao što je vaskrsenje iz mrtvih.

Time se jasno dokazuje da doktrina o besmrtnosti duše potkopava doktrinu o vaskrsenju iz mrtvih. Ali vaskrsenje umrlih je biblijska doktrina; ono je čista Božja istina. Otuda je jasno da doktrina o besmrtnosti duše *potkopava Božju istinu*; zato je lažna, prevarna i razarajuća.

II HRISTOV DRUGI DOLAZAK

Postoji još jedna biblijska doktrina koja ima isto tako važno mesto u božanskom planu kao vaskrsenje, a to je *drugi dolazak Gospoda Isusa Hrista*. I nju potkopava verovanje u doktrinu o prirodnoj besmrtnosti duše. Potkopavanje ove istine je, u određenoj meri, povezano sa vaskrsenjem, pošto bez Hristovog drugog dolaska ne bi bilo vaskrsenja, a sve što poništava verovanje u vaskrsenje iz mrtvih, uništava i veru i nadu u Gospodnji drugi dolazak.

Da događaj vaskrsenja iz mrtvih u potpunosti zavisi od Hristovog drugog dolaska lako se može dokazati Svetim pismom, koje je u pogledu tih pitanja jedini autoritet. Ranije smo pokazali da pravedni dobijaju nagradu samo pri vaskrsenju; a da jasno pokažemo ovu vezu, ponovićemo već citirani tekst: „Nego, kad priređuješ gozbu, pozovi siromahe, kljaste, hrome, slepe - i blago tebi. Jer, iako oni nemaju čime da ti uzvrate, biće ti uzvrćeno o vaskrsenju pravednih.“ A o svom sopstvenom dolasku Isus kaže: „I evo ću doći skoro, i plata moja sa mnom, da dam svakome po delima njegovim“ (Otkrivenje 22,12 – Karadžić). Pavle ovako povezuje Gospodnji dolazak sa vaskrsenjem umrlih pravednika: „*Jer će sam Gospod na zapovest, na glas arhandela i na trubu Božiju sići sa neba, te će mrtvi u Hristu vaskrsnuti* prvo. Zatim ćemo mi živu, mi koji preostajemo, biti zajedno sa njima odneti na oblacima u vazduh - u susret Gospodu; i tako ćemo svagda biti sa Gospodom.“ (1. Solunjanima 4,16.17 – Čarnić). I ponovo: „Nećemo svi pomreti, ali ćemo se svi izmeniti, u momentu, u tren oka, kad zatrubi poslednja truba. Truba će, naime, zatrubiti, i mrtvi će biti vaskrsnuti neraspadljivi, a mi ćemo se izmeniti. Jer ovo raspadljivo treba da se obuče u neraspadljivost, i ovo smrtno da se obuče u besmrtnost. A kad se ovo raspadljivo obuče u neraspadljivost i ovo smrtno obuče u besmrtnost, tada će se zbiti reč koja je napisana: ‘Pobeda proždre smrt. Smrti, gde ti je pobeda? Smrti, gde ti je žalac?’“ (1. Korinćanima 15,51-55 – Čarnić).

„*Tada će se zbiti reč koja je napisana.*“ Kada? „Kad zatrubi poslednja truba. Truba će, naime, zatrubiti, i mrtvi će biti vaskrsnuti.“ Kad će zatrubiti ta truba? „Jer vam ovo kazujemo rečju Gospodnjom ... Jer će sam Gospod ... s trubom Božjom sići s neba; i mrtvi u Hristu vaskrsnuće.“ „*Tada će se zbiti reč koja je napisana: ‘Pobeda proždre smrt’.*“ *Tek tada, a ne do tada (pre toga)*, ljudi će uzviknuti: „Smrti, gde ti je pobeda? Smrti, gde ti je žalac?“ Međutim, verovanje u doktrinu o prirodnoj besmrtnosti duše, nastoji sada da prikaže da „će se zbiti reč“ kada ljudi umru! Zaista ne može biti većeg izvrtanja Božje reči nego kada se prikazuje kao da će se ta reč zbiti kada ljudi umru. Ali šta doktrina o besmrtnosti duše mari za izvrtanje Božje reči? Prvi put kad je ova doktrina izgovorena, bila je u potpunoj suprotnosti sa izričitom reči samoga Gospoda. Gospod je prilikom ispoljavanja čovekove neposlušnosti kazao: „U koji dan okusiš s njega, umrećeš“ (1. Mojsijeva 2,17 – Daničić). A đavo je rekao: „Nećete vi umreti“ (1. Mojsijeva 3,4; Otkrivenje 20,2). I nema ni trunke naznake da bi ta doktrina ikada zauzela drugačiji stav.

Takvo primenjivanje pomenute „reči“ ne predstavlja samo izopačavanje Svetog pisma, već isto tako i izopačavanje najjasnijih principa razuma i iskustva. Na primer, smrt i neki Božji svetac bore se za prevlast. Za sada *smrt dobija* prevlast. Svetac leži bez života; pobedila je smrt. Kad svetac padne mrtav, da li je to trenutak da se ustvrdi kako je pobedio smrt? Kad ga spuste u grob, da li je to trenutak da se ustvrdi kako je pobedio grob? Ne, nipošto. Ali neće uvek biti tako. Postoji Jedan koji uzvikuje: „I Živi, i bejah mrtav, i vidi živ sam u sve vekove, i imam ključeve od smrti i od ada“ (Čarnić). I kada Proslavljeni, „na zapovest, na glas arhandela i na trubu Božiju [siđe] sa neba“ i silom raskine okove okrutnog groba i uništi snagu smrti, onda će taj sveti ustati kao pobednik nad smrću i „*tada će se zbiti reč koja je napisana: ‘Pobeda proždre smrt’.*“ Tada ovaj svetac može

oduševljeno da uzvikne: „Smrti, gde ti je pobjeda? Smrti, gde ti je žalac?“ I: „hvala Bogu koji nam daje pobjedu kroz *Gospoda našega Isusa Hrista*“ (1. Korinćanima 15,57 – Čarnić). I treći put hvala jer „blagosloven Bog i Otac Gospoda našega Isusa Hrista, koji nas je po svojoj velikoj milosti - *uskrsom Isusa Hrista iz mrtvih* - ponovo rodio za živu nadu“ (1. Petrova 1,3 – Čarnić).

Međutim, doktrina o besmrtnosti duše ne protivi se Gospodnjem dolasku jedino izopačenjem doktrine o vaskrsenju. Tu postoji direktna uzajamna veza, jer oni koji veruju u prirodnu besmrtnost duše, smatraju da oni koji umiru u Gospodu odlaze pravo na nebo, odlaze direktno na mesto gde živi Gospod i zato pevaju:

„Istraj sve dok smrt te
Ne odvede tvom Bogu;
On će te uzeti, kad ispustiš dah,
U nebeske stanove svoje.“
(*Hrišćanske himne*, br. 112).

A onda pišu posmrtnice (čitulje) nalik ovoj koju smo nedavno čitali u *Christian Cynosure*: „Alvah Palmer otišao na nebo“ iz nekog mesta u Njujorku, a zatim se u belešci dodaje kada i od čega je umro, itd. I dr Telmaž³, u opisivanju kako je neka sveta žena ušla „u raj“, priča kako su Ilijina kola nadmašena, jer je pri tom moralo proći *malo* vremena da se kola okrenu i konji upregnu; ali ovde, u ovom slučaju, čitav prelaz se dogodio trenutno, bez čekanja na konje i kola! I sve to kad je osoba umrla! Ovo su samo zanimljivi izrazi uobičajene ideje onih koji veruju u doktrinu o prirodnoj besmrtnosti duše.

Dakle, ako je to istina, ako je istina da smrt dovodi ljude Bogu, da muškarci i žene idu direktno na nebo iz svojih domova na ovom svetu, i to tako trenutno da nema vremena za pripremu Božjih kola, kao što je učinjeno kada je Ilija otišao *a da nije umro* – kažemo, ako je to istina, onda stvarno nema mesta Gospodnjem dolasku. Onda bi stvarno bilo krajnje apsurdno govoriti o Gospodnjem dolasku na ovaj svet, kad ti ljudi uopšte nisu ovde, već su, ili su bili, godinama i stotinama godina na nebu – na mestu koje On napušta da bi došao ovde! To je razlog zašto je doktrina o Gospodnjem dolasku tako zanemarena, u stvari tako prezrena. Kad se u to veruje, onda nema potrebe da se veruje u Gospodnji dolazak; u stvari, onda je čak potpuna nedoslednost verovati u njega. Kad se u to veruje, onda nema potrebe da se priželjkuje ili očekuje Gospodnji dolazak; sve što takvi treba da čine jeste da čekaju da smrt dođe po njih; i tako smrt - „poslednji neprijatelj“, „car strašni“ – dobija mesto i službu Onoga koji je naš život (Kološanima 3,4), Onoga „koji nas ljubi (voli – SSP) i koji nas svojom krvlju izbavi (umi – Karadžić) od naših grehova“ (Otkrivenje 1,5 – Čarnić).

Međutim, ovo verovanje nije „istinita vera (vera u istinu – SSP)“ (2. Solunjanima 2,13 – Čarnić). **Nema ni trunke istine, u bilo kom obliku, u ideji da ljudi odlaze Bogu ili na nebo kada umru.** Sam Hristos je to rekao jasno da jasnije ne može biti: „*Kuda ja idem vi ne možete doći*“ (Jovan 13,33 – Čarnić). A kad su se njegovi učenici ožalostili zbog tih reči, ukazao im je podjednako jasno na događaj koji treba da bude njihova jedina nada da bi bili sa Njim tamo gde je On, a taj događaj je: „*Doći ću opet i uzeću vas k sebi, da i vi budete gde sam ja*“ (Jovan 14,3). Reč „da“ svakako pokazuje da je to jedini način na koji ljudi mogu da budu sa Njim tamo gde je On. Zato je Gospodnji dolazak nada hrišćanina. A doktrina o besmrtnosti duše, sasvim izvesno, istiskuje

³ Dr. Thomas De Witt Talmage (7. januar 1832 – 12. april 1902) – bio je jedan od najistaknutijih verskih lidera druge polovine 19. veka u Sjedinjenim Američkim Državama – *prim. izdavača*

doktrinu o Gospodnjem dolasku, istiskuje nadu hrišćanina. Kada doktrina o (prirodnoj) besmrtnosti šalje duše ljudi na nebo pre kraja sveta, pre nego što odjekne poslednja truba, pre vremena kada će sam Gospod sići sa neba i vaskrsnuti mrtve, pre nego što se On pojavi na nebeskim oblacima sa silom i velikom slavom i pošalje anđele da skupe njegove izabranike – kada doktrina o besmrtnosti duše stavlja ljude na nebo pre zbivanja ovih događaja, mi kažemo da ona to čini nasuprot Hristovoj reči, koja živi i ostaje doveka. Zato i kažemo da je dokazano da verovanje u doktrinu o besmrtnosti duše potkopava doktrinu o Hristovom drugom dolasku te, prema tome, potkopava i Božju istinu.

III SUD

Sud je jedna od neminovnosti biblijske doktrine. Isus stalno iznosi pred nas strašne prizore i krajnje važne odluke suda. „A ja vam kažem da će za svaku praznu reč koju kažu ljudi dati odgovor u dan strašnog suda“ (Matej 12,36). „Kraljica Juga će na Sudu ustati sa ljudima ovog naraštaja i osudiće ih jer je s kraja zemlje došla da čuje Solomonovu mudrost. A ovde je neko veći od Solomona! Ninevljani će ustati na Sudu sa ovim naraštajem i osudiće ga jer su se pokajali posle Jonine propovedi, a ovde je neko veći od Jone“ (Luka 11,31.32 – SSP). U priči o pšenici i kukolju, u priči o svadbi carevog sina (Matej 22,1-14) i priči o talantima (Matej 25,14.30), u stvari u celokupnom svom učenju, Hristos je isticao sud. U Mateju 25,31-46 prikazuje nam kako sam taj sud izgleda.

Stari kao i Novi zavet (savez) govore o sudu. Solomun kaže: „Glavno je svemu što si čuo: Boga se boj, i zapovesti Njegove drži, jer to je sve čoveku. *Jer će svako delo Bog izneti na sud* i svaku tajnu, bila dobra ili zla“ (Propovednik 12,13.14 – Daničić). Danilo kaže: „Gledah dokle se postaviše prestoli, i starac sede, na kome beše odelo belo kao sneg, i kosa na glavi kao čista vuna, presto Mu beše kao plamen ognjeni, točkovi Mu kao oganj razgoreo. Reka ognjena izlažase i tečaše ispred Njega, hiljada hiljada služaše Mu, i deset hiljada po deset hiljada stajahu pred Njim; *sud sede*, i knjige se otvoriše“ (Danilo 7,9.10 – Daničić). Isaija, David, Jov i drugi proroci govorili su o tom sudu, kao i Solomun i Danilo. Čak je i „Enoh, sedmi od Adama“ prorokovao o tome: „Gle, ide Gospod s hiljadama svetih anđela svojih *da učini sud svima*“ (Juda 14.15 – Karadžić).

Ovo nije sud koji stalno zaseda tokom života ljudi i završava se njihovom smrću, da bi *onda* dobili svoju nagradu, bilo za dobro ili zlo. „Kao što je ljudima određeno da jednom umru, a *posle toga* Sud“ (Jevrejima 9,27 – SSP). Pavle je govorio „o pravednosti, uzdržljivosti (čistoti – Karadžić) i o budućem sudu“ (Dela 24,25 – Čarnić), a ne o sudu koji je *već* došao, niti o sudu koji stalno traje. Vreme za sud je određeno. „*Pošto je odredio dan* kada će pravedno suditi svetu preko čoveka koga je odredio i o kome je svima pružio dokaze (pruživši svima pouzdanje – Čarnić; dade svima veru – Karadžić) vaskrsnuvši ga iz mrtvih“ (Dela 17,31 – SSP). „Jer svi koji su bez zakona zgrešili bez sudelovanja zakona će i propasti, a svi koji su pod zakonom zgrešili - biće po zakonu osuđeni.“ „*Na dan* kada će Bog preko Isusa Hrista - po mom evanđelju - suditi ljudske tajne“ (Rimljanima 2,12.16 – Čarnić). I ponovo: „Jer svi mi treba da se pojavimo pred Hristovim sudom, da svako primi prema onome što je učinio za vreme svoga života u telu, bilo dobro - bilo zlo“ (2. Korinćanima 5,10 – Čarnić). I ne samo da mora položiti račun za ono što je lično učinio, već i za posledice svojih dela. „Ja Gospod ispitujem srca i iskušavam bubrege, da bih dao svakome prema putevima njegovim i *po plodu dela njegovih*“ (Jeremija 17,10 – Daničić).

Vreme kada će ljudi biti nagrađeni za ono što su činili, bilo dobro ili zlo, jeste vreme Hristovog dolaska, vaskrsenja mrtvih i svršetka sveta. „I sedmi anđeo zatrubi: i odjeknuše snažni glasovi na nebu govoreći: vladavina nad svetom pripade Gospodu našem i njegovom Mesiji, i vladace u sve vekove.“ „I narodi se razgneviše, i *dode gnev tvoj i vreme mrtvih - da im se sudi* (vreme mrtvima da se sudi – Karadžić), i da se da nagrada tvojim služiteljima, prorocima i svetima i onima koji se boje tvoga imena, malima i velikima, da upropastiš (pogubiš – Karadžić) one koji su zemlju upropašćavali“ (Otkrivenje 11,15.18 – Čarnić). I ponovo citiramo Judine reči: „O njima je prorokovao Enoh, sedmi od Adama, rekavši: ‘Evo, dolazi Gospod sa hiljadama svojih svetaca da sudi svima i da osudi sve bezbožnike za sva bezbožna dela koja su bezbožno počinili i za sve drske reči koje su bezbožni grešnici protiv njega izgovorili“ (Juda 14.15 – SSP). Sa ovim se tačno slažu Hristove reči: „I evo ću doći (u)skoro, i plata moja sa mnom, da dam *svakome* po delima njegovim“ (Otkrivenje 22,12 – Karadžić). A Pavle u svom uputstvu Timotiju i svim Hristovim propovednicima, kaže: „Zaklinjem te, dakle, pred Bogom i Gospodom našim Isusom Hristom, koji će suditi živima i mrtvima, *dolaskom Njegovim i carstvom Njegovim*: Propovedaj reč“ (2. Timotiju 4,1.2 – Karadžić). Petar kaže: „To znači da Gospod zna kako da pobožne izbavi od iskušenja, a nepravedne *sačuva* za kaznu na Dan suda“ (2. Petrova 2,9 – SSP).

Mogli bismo o ovim tačkama navesti više tekstova, ali su i ovi dovoljni. Iz njih je jasno (1) da postoji „*određeno*“ vreme za sud; (2) da on deluje nakon smrti; (3) da je to vreme plate za sve, za dobro ili zlo; (4) da je nazvano „*dan suda*“; (5) da se događa prilikom dolaska Gospoda Isusa Hrista i Njegovog carstva; (6) da će *tada*, a ne do tada (pre toga), pravednici primiti svoju nagradu; (7) da će „nepravedni“ biti „čuvani“ do vremena kažnjavanja i da neće biti kažnjeni pre ovog velikog dana suda. Međutim, koliko god to jasno bilo, isto je tako jasno da nema nijedne od tih činjenica koju doktrina o prirodnoj besmrtnosti duše ne nastoji da potkopa. Jer ako pravedni ljudi po smrti odmah primaju svoju nagradu, a nepravedni odmah odlaze na mesto kazne, onda nema nikakvog prostora za sud (ukoliko se, možda, ne prihvati apsurdna misao da ljudi treba da provedu stotine ili hiljade godina u sreći ili muci, a onda budu dovedeni na sud da se vidi jesu li dostojni onoga što su uživali ili patili!!!).

Ako ljudi posle smrti odmah dobijaju nagradu ili kaznu, iz toga sledi da, ako uopšte nema suda, tada umesto da „posle toga“ bude vreme „*određeno*“ za sud, mora postojati stalno suđenje u životu svakog pojedinca, a taj sud se onda završava njegovom smrću, kada ga u skladu sa *izrečenom presudom* očekuje njegova sudbina, bilo za dobro ili za zlo. Čak i samo letimičan pogled pokazuje da takvo gledište potkopava biblijsku doktrinu suda. Ako je to istina, onda ne može da bude dana suda kad Gospod dođe sa desetinama hiljada svojih svetih da izvrši sud nad *svima*, jer se svima presudilo odmah posle smrti; a onda ne može postojati ni neko „vreme mrtvima da se sudi“ kad se oglasi sedmi anđeo i kad carstva ovoga sveta postanu carstva Gospoda našeg i Hrista Njegovog, jer će svim mrtvima biti suđeno pre nego što zatrubi sedmi anđeo; i onda se ne mogu „nepravedni *čuvati* za kaznu na dan suda“, jer prema toj teoriji oni su poslani da trpe kaznu čim su umrli. Ukratko, ako bi ova doktrina o besmrtnosti duše bila istina, onda biblijska doktrina o sudu ne može da bude istina. A sada je došlo vreme kada čovek mora da se odluči između njih dve. Što se nas tiče, mi se odlučujemo za Sveto pismo sa svim njegovim doktrinama i sa svim što taj izbor uključuje.

Da ovo nije pogrešan prikaz popularne doktrine o besmrtnosti duše, da po njoj ljudi nakon smrti odlaze na nebo ili u pakao, svako može da se uveri ako pogleda crkvene pesmarice ili časopise verskih zajednica koje veruju u to učenje, ili odsluša uobičajene pogrebne govore ili propovedi duhovnog probuđenja.

Ali reći da ta doktrina o besmrtnosti duše potkopava biblijsku doktrinu o sudu ne znači reći sve. Zahvaljujući toj doktrini ljudi su uzurpirali mesto Sudije svih, i prisvojili isključivo pravo da šalju u nebo koga *oni* smatraju dostojnim. Kako često čitamo da je ova i ona osoba na nebu! Međutim, kakvo pravo ima iko od ljudi da kaže ko je dostojan mesta u tom slavnom svetu? Ko poznaje srce? Jedino Bog. Jedino On proglašava ko se od ljudi udostojio „dobiti onaj svet i vaskrsenje iz mrtvih“ (Luka 20,35 – Karadžić); i kad se ljudi usude da ovog ili onog čoveka odrede za nebo, oni jednostavno uzurpiraju uzvišena prava Svevišnjeg. A bez verovanja u prirodnu besmrtnost duše niko se nikad ne bi usudio da to učini. Ponavljamo: Samo Bog ima pravo da proglasi takvu odluku. On će je proglasiti u svakom slučaju, ali biće to na sudu, ne prilikom smrti, već prilikom vaskrsenja iz mrtvih, pred okupljenom vasionom, i glasom slavnog Božjeg Sina koji nas je voleo i oprao od greha svojom sopstvenom krvlju, jer „dao mu je vlast da sudi jer je on Sin čovečiji“ (Jovan 5,27-29 – SSP). Svaka doktrina koja navodi ljude da prisvoje prava Sudije cele zemlje ne može biti istina. Upravo to čini doktrina o besmrtnosti duše i zbog toga ne može biti istina; a pošto potkopava biblijsku doktrinu suda, ona ne samo što nije istina već verovanje u nju potkopava samu istinu.

Bog je stvorio čoveka na zemlji i dao mu vlast nad njom. On ga je stvorio *ne kao* anđele, već nešto *manjeg* od njih (Psalam 8,5; Jevrejima 2,7). Bog ga je stvorio ispravnog, ali sotoninom prevarom čovek je krenuo pogrešnim putevima – sagrašio je. Iako mu je Bog sve pokorio i „ništa mu ne ostavi nepokoreno (nepotčinjeno – SSP)“, Pavle kaže da sad još ne vidimo da mu je sve pokoreno (Jevrejima 2,8 – Čarnić). Greh ga je lišio slave, časti i vlasti koju mu je Bog predao, i koju je prema Gospodnjem planu trebalo večno da uživa. U taj greh ga je uvalio sotona, a za greh je sledila smrt.

Međutim, kad se čovek tako prodao pod greh, Bog mu je obećao da će, „kad se navrši vreme“, *u stvari* dati svog jedinorodnog Sina, da „nijedan koji Ga veruje ne pogine (propadne – Čarnić), nego da ima život večni“ (Jovan 3,16 – Karadžić). Kad se čovek tako prodao pod greh, pod prokletstvo, Bog je dao svog milog Sina da ga otkupi od greha, od prokletstva i svake osude. „Nikakve, dakle, sad osude nema onima koji u Hristu Isusu ne žive (ne hode – Karadžić) po telu nego po Duhu“ (Rimljanima 8,1 – Sinod SPC). „Hristos nas je iskupio od kletve (prokletstva – SSP) zakona time što je On postao kletva (prokletstvo) za nas, jer je napisano: ‘Neka je proklet svako ko visi na drvetu’“ (Galatima 3,13 – Čarnić). „Njega, koji nije učinio greh, Bog je *radi nas* učinio grehom da u njemu budemo Božija pravednost“ (2. Korinćanima 5,21 – SSP). „Jer, ono što Zakon nije mogao da učini jer je zbog tela bio slab, učinio je Bog poslavši svoga Sina u obličju grešnog tela, kao žrtvu za greh. *Tako je osudio greh u telu*, da se pravednost Zakona ispuni u nama koji ne živimo po telu nego po Duhu“ (Rimljanima 8,3.4 – SSP).

IV ČISTA VASIONA

Da ukloni greh i na njegovo mesto postavi pravednost, to je Hristova misija za ovaj svet. Da bi je ostvario, morao je On sam, Stvoritelj vasiona, da prinese strašnu žrtvu. „Nego, on se sada, na kraju vekova, pojavio jednom zauvek, da svojom žrtvom ukloni greh“ (Jevrejima 9,26 – SSP). Veličinom žrtve možemo da procenimo ogromnost greha, koliko je on odvratn u Božjim očima, a i koliko je suprotan svakom principu vladavine večnoga Cara. Da bi oslobodio (izbavio) čoveka od ropstva grehu, Bog nije poštedeo ni svog sopstvenog Sina. Ne želeći da gleda bolest i mrlju greha na licu svoje vasiona, Bog je dao svog „voljenog Sina“ da umre okrutnom smrću na prokletom drvetu. Jovan kaže: „Ko čini greh, pripada đavolu, jer đavo greši od početka. *Zato se pojavio Sin Božiji - da*

razori đavolja dela“ (1. Jovanova 3,8 – SSP). Đavolje delo je greh, jer apostol kaže: „Koji tvori greh od đavola je“ (Čarnić). Prema tome, kad je rečeno da se Božji Sin javio da razori dela đavolja, time se jednostavno izražava drugim rečima ono što smo citirali iz Pavla, da se Hristos javio da ukloni greh.

Pošto je Hristova misija bila da razori dela đavolja – da ukloni greh – iz toga proizlazi da dokle god postoji ijedan trag greha, On nije završio svoju misiju. Dakle, sve što teži da ovekoveči greh, teži i da odloži ostvarenje Hristove misije. I ako se na bilo koji način greh ovekoveči, neminovna posledica biće poništenje i potkopavanje Hristove misije. A upravo se to čini pomoću doktrine „o prirodnoj besmrtnosti duše“. Samo značenje reči *besmrtnost* znači „ne biti podložan smrti“; iz toga sledi da ako je duša besmrtna, ona mora da živi večno bez obzira u kakvom je stanju; a iz toga opet sledi da kad bude izgovorena strašna presuda: „Ko čini nepravdu, neka čini još nepravdu“ (Otkrivenje 22,11 – Karadžić), svaka nepravedna duša mora da živi večno; i tako greh postaje večan i *na taj način* potkopava Hristovu misiju.

Da greh treba da bude večan ozbiljno tvrde oni koji veruju u besmrtnost duše. To je sasvim očigledno u doktrini o večnim mukama zlih. U stvari, verovanje u večne muke zlih jednostavno je nužna posledica verovanja u (urođenu) besmrtnost duše. Mi znamo da će grešnici biti kažnjeni jer to kaže Božja reč. Isto tako, zahvaljujući istom autoritetu, znamo da će podnositi kaznu dokle god budu u životu (*aion* [grčki] – *životni vek*). Ako pak večno žive, jasno je da će biti večno mučeni. Međutim, Božja reč jasno kaže da će zli umreti pošto o njima ništa ne govori. „Jer je plata za greh smrt“ (Rimljanima 6,23 – Karadžić). „Koja duša zgredi ona će poginuti (*umreti* – Bakotić; KJV)“ (Jezekilj 18,4 – Daničić). Božja reč nam kaže da će doći vreme kada će „*svako stvorenje* koje je na nebu i na zemlji i pod zemljom i na moru, i sve što je u njima“, govoriti: „Blagoslov i čast i slava i sila u sve vekove onome što sedi na prestolu i Jagnjetu“ (Otkrivenje 5,13 – Čarnić).

Ovaj biblijski tekst se nikad ne može ostvariti ako je doktrina o večnim mukama istinita, ili, drugim rečima, ako je istinita doktrina o besmrtnosti duše; jer se svako razumno biće pridružuje pesmi radosti i hvale⁴. Ponovo čitamo o vremenu kad „smrti neće biti više, ni plača, ni vike, *ni bolesti neće biti više*; jer prvo prođe“ (Otkrivenje 21,4 – Karadžić). Ako je doktrina o večnim mukama istinita, onda je doslovce nemoguće da ikada dođe vreme kad „*bolesti neće biti više*“.

Međutim, istinita je reč da dolazi vreme kad bolesti više neće biti; dolazi vreme kad će svaki glas u vasioni pripisivati „čast i slavu i silu“ „*u sve vekove* onome što sedi na prestolu i Jagnjetu“. To je Božja istina. On je dao svog jedinorodnog Sina da bi se to ostvarilo, i videli smo da je misija Sina bila da „ukloni greh“ i „da razori đavolja dela“. A doktrina o besmrtnosti duše, koja čini greh večnim i đavolja dela besmrtnim, osujećuje ostvarenje Božje namere i potkopava Hristovu misiju.

V HRISTOVA MISIJA

Još jednom: Doktrina o besmrtnosti duše predstavlja (ljudsko) telo samo bezvrednom glinom, oblikovanom u vidu tamnice koja vezuje, okiva i onemogućava slobodno delovanje duše, dok je smrt prijateljski vesnik koji lomi rešetke tamnice i oslobađa dušu punu čežnje da krene u svoje zavičajno područje. Jedan od najuticajnijih američkih propovednika nedavno je za osobu koja je umrla rekao da ona „živi, i to danas živi potpunije od nas koji smo sputani, sprečavani i okovani

⁴ Ukoliko bi postojao oganj koji večno gori, onda se oni, koji bi se mučili u njemu, sasvim sigurno ne bi pridružili toj pesmi radosti i hvale i u tom slučaju ovaj biblijski iskaz ne bi bio istinit – *prim. izdavača*

zemaljskim preprekama“. Ovo je jednostavno izraz uobičajenog verovanja onih koji prihvataju ideju o besmrtnosti duše. Sročena u stihove da se može pevati, ona glasi:

„Zašto da krenemo i da se bojimo umreti?
Kakvi smo plašljivi crvi mi smrtnici!
Smrt – to su vrata beskrajnoj radosti;
A ipak se bojimo na njih ući.“

Međutim, u Božjoj reči čitamo sledeće: „Gde je, smrti, pomor tvoj?“ (Osija 13,14 – Daničić). I ponovo čitamo: „A poslednji neprijatelj koji će biti uništen je smrt“ (1. Korinćanima 15,26 – SSP). Može li biti da će Bog pomorom uništiti vrata beskrajne radosti? Zar Bogu toliko smeta da njegova stvorenja uđu u beskrajnu radost da je odlučio da uništi upravo sredstvo kojim ulaze u stanje blaženstva? Ako su istinite reči ovog propovednika i ove pesme i doktrine na kojoj su zasnovane, onda će Gospod učiniti upravo ovo što je rekao i pomorom uništiti ta vrata beskrajne radosti.

Ali to nije sve. Mi o Hristu čitamo: „Pošto su deca od krvi i mesa, i on je uzeo udela u krvi i mesu, da smrću *uništi onoga koji ima vlast nad smrću, to jest đavola*“ (Jevrejima 2,14 – SSP). S obzirom na tvrđenje da smrt predstavlja vrata beskrajne radosti, onda iz ovog biblijskog teksta, čistim logičkim zaključivanjem, proizlazi *da je đavo*, pošto ima vlast nad smrću, *njen vratar*. I tako Gospod ne samo što će uništiti ta „vrata beskrajne radosti“, već će uništiti i onoga koji ih čuva. A ni to još nije sve. S obzirom ne samo na ovo tvrđenje, zasnovano na doktrini o besmrtnosti duše, da smrt predstavlja vrata u beskrajnu radost, već i na to da je duša sputana, osujećena i utamničena zatvaranjem u telo, a da je smrt oslobađa, dalje sledi: da na svetu nikad nije bilo smrti, nijedna duša ne bi nikad bila oslobođena i nikad ne bi postojala vrata ka beskrajnoj radosti. Pošto je đavo doneo smrt na ovaj svet, onda po toj doktrini njemu treba odati čast što oslobađa ljude od ovoga sveta i stvara i otvara ljudima vrata beskrajne radosti. A Hristos kaže da je upravo On došao da to učini. On kaže: „Ja sam put i istina i život; niko ne dolazi k Ocu - *sem kroz mene*“ (Jovan 14,6 – Čarnić). „*Ja sam vrata*; ako ko uđe kroz mene, biće spasen“ (Jovan 10,9). Prema tome, kad doktrina o besmrtnosti duše čini smrt vratima ka beskrajnoj radosti, i prijateljskim glasnikom onog ko oslobađa ljude od ovoga sveta, onda istiskuje Spasitelja sveta i predaje sotoni čast koja pripada Hristu.

I zbog svega toga protivimo se prirodnoj besmrtnosti duše legitimnom i logičnom optužbom da ona onemogućava ostvarenje Božje namere, da poništava Hristovu misiju i istiskuje Spasitelja sveta. I ako išta treba dodati da bi se pokazalo da između te doktrine i Božje istine postoji razlika ogromna kao večnost, to će se naći na sledećim stranicama.

VI HRISTOS NAŠ ŽIVOT

„Jer je plata za greh smrt, a (blagodatni⁵ – Čarnić) dar Božji je život večni u Hristu Isusu Gospodu našem“ (Rimljanima 6,23 – Karadžić). „... dođe na svet greh, i kroz greh smrt“ (Rim.

⁵ **Blagodat** – Božija *nezasluživa* milost i naklonost (ne može se zaslužiti bilo čim. Nije pravilna upotreba reči *nezaslužena* jer ona u svom značenju ostavlja mogućnost da se milost zasluži, što nije moguće u slučaju blagodat).

Iako reči **milost** i **blagodat** imaju slično značenje, one nisu isto. Osnovna razlika bi se mogla izraziti u sledećem: **milost** predstavlja Božije kažnjavanje u mnogo manjoj meri nego što naši gresi zaslužuju, a **blagodat** predstavlja još i dodatne Božije blagoslove (pored *milosti*) uprkos činjenici da ih ne zaslužujemo. **Milost** je oslobađanje od osude u određenoj

5,12), „jer svi sagrešiše i izgubili su slavu Božiju“ (Rim. 3,23). Ali kad je čovek zgrešio, i tako došao pod vlast smrti, Hristos, jednorodni Božji Sin se ponudio da umre umesto čoveka, a Bog je to prihvatio. Bog je još ranije proglasio da je smrt kazna za prestup. I Adam bi onoga dana kad je zgrešio umro da Sin Božji nije posredovao za njega i ponudio sebe kao zadovoljenje za prekršeni Božji zakon. Zahvaljujući Hristovoj ljubavi i Božjoj milosti, čoveku je pružena druga mogućnost, druga prilika da postigne pravednost. Da nije bilo Hristovog posredovanja, ljudski rod bi nestao onoga dana kad je Adam zgrešio. Da nije bilo Hrista, ne bi bilo nijednog živog čoveka posle Adama. Prema tome, svaki čovek koji je ikada živio ili će živeti, od Adamovog greha do kraja sveta, duguje svoj život činjenici da je Hristos, Božji Sin, ponudio sebe kao žrtvu kad je Adam zgrešio.

To se vidi iz Hristovih reči: „ja sam došao da imaju život i da ga imaju u izobilju“ (Jovan 10,10 – Čarnić). To što se Hristos ponudio da umre umesto Adama jedino je sredstvo kojim ljudi uopšte mogu da žive – „Ja sam došao da imaju život“. Ali ovaj je život prolazan. On samo čoveku pruža priliku da se pokaže dostojnim večnog života, da se pokaže dostojnim *izobilnijeg* života; jer kao što je Hristos rekao, On je došao da imaju život, i to *u izobilju*. Način na koji ljudi koriste život koji im je dat, odlučuje hoće li imati izobilniji život, odnosno hoće li uopšte imati život. Čovek koji zloupotrebljava Božje poverenje samo pokazuje da je nedostojan onoga što već ima, i da mu se teško može poveriti ono „izobilnije“ što se tiče života.

U ovom gledištu sadržan je osnovi princip pouke utkane u priču o nepravdom pristavu⁶: „Koji je veran u malom i u mnogom je veran; a ko je neveran u malom i u mnogom je neveran. Ako dakle u nepravdom bogatstvu verni ne biste, ko će vam u istinom verovati? I ako u tuđem ne biste verni, ko će vam dati vaše?“ (Luka 16,10-12 – Karadžić). Isto tako i u pouci iz priče o talantima: „Jer svakome koji ima daće se i preteći će; a od onoga koji nema - uzeće se i ono što ima“ (Matej 25,29 – Čarnić). **Ako život koji im je za neko vreme poveren ljudi provode u bezakonju, prestupu i grehu, kako im Gospod može poveriti taj dar za večnost? Ako ovaj život, koji im ne pripada, posvete kao oruđe nepravde grehu, pobuni i nevernosti Onome koji im ga je dao, kako da im da takav besmrtni život – život koji ne prestaje, kojeg mogu da nazovu svojim? Kad bi Bog to učinio, to bi samo potkopalo njegov sopstveni autoritet i principe Njegove vladavine. Tako nešto On neće nikad učiniti. Ali onima koji svoj život vode tako da ukazuju čast Njemu koji im ga je dao, i žive pravedno pred Njim, njima će dati „izobilniji“ život, večni život u kojem Ga mogu hvaliti i slaviti, dok će od onih koji to ne čine biti uzeto i ono što imaju.** „Zaista ... da Bog ne gleda ko je ko, nego mu je u svakom narodu dobrodošao ko se njega boji i tvori pravdu“ (Dela 10,34.35 – Čarnić).

Pravednost prihvatljiva Bogu jeste pravednost „koja verom u Isusa Hrista dolazi za sve koji veruju. Jer nema razlike; svi su zgrešili i tako su lišeni slave Božije“ (Rimljanima 3,22.23 – Čarnić). „Postao je izvor večnog spasenja *svima koji su mu poslušni*“ (Jevrejima 5,9 – SSP). „Jer Bog je tako zavoleo svet da je svog jednorodnog Sina dao, da svaki - *ko veruje u njega* - ne propadne (pogine – Karadžić), nego da *ima večni život*“ (Jovan 3,16 – Čarnić). Hristos nije uzalud došao na ovaj svet. Došao je sa ciljem i taj cilj jeste da oni koji veruju u Njega ne propadnu, nego da imaju večni život; i kao što je sigurno da oni koji veruju u Njega imaju večni život, isto je tako sigurno da će oni koji ne

meri ili oslobađanje od osude u potpunosti. **Blagodat** je pružanje dodatne naklonosti prema nedostojnima pored *milosti*. Očigledno je da je **blagodat** širi pojam od *milosti* koja predstavlja samo jedan njen aspekt.

Na žalost, u Savremenom srpskom prevodu i svim poznatijim hrvatskim prevodima prevodioci nisu pravili razliku u značenju između ova dva pojma tako da su i reč *blagodat* prevodili rečju *milost*, što je pogrešno – *prim. izdavača*

⁶ Pristav – sluga, upravitelj

veruju u Njega propasti. Ako oni koji ne veruju u Njega ne poginu, onda svedočanstvo koje je dao ne može biti istinito. Ako zbog besmrtnosti duše, oni koji ne veruju u Hrista žive podjednako dugo kao oni koji veruju, kakva je onda svrha ovog biblijskog teksta? Nama je potpuno jasno koje značenje izrazu „propadnu“ daju oni što veruju u doktrinu o prirodnoj besmrtnosti duše; to jest, da to znači večni život u mukama. Ali Sveto pismo ne sadrži takvu ideju. Večni život je nasledstvo onih koji veruju u Hrista, i to samo njihovo. Ni sam jezik ne dopušta takvo značenje reči „propadnu (poginu)“. Ova reč je definisana ovako: „Uništen; određen za uništenje; umreti; ne postojati; biti izbrisan, izgubiti život“. Tako Websterov rečnik definiše reč *propasti* i svaki deo njegove definicije može uvek iznova da se potvrdi Svetim pismom. Međutim, nijedna od tih definicija ne može biti tačna ako je duša besmrtna.

U Psalmu 37,10 čitamo: „Još malo, pa neće biti bezbožnika; pogledaćeš na mesto njegovo, a njega nema“ (Daničić). I opet u Isaiji 41,11.12 čitamo šta je Gospod obećao da će učiniti sa onima koji se protive „Seme[nu] (Potomku) Avrama prijatelja mog“: „Gle, postideće se i posramiće svi koji se ljute na tebe; biće kao ništa i izginuće protivnici tvoji. Potražićeš suparnike svoje, ali ih nećeš naći, biće kao ništa, i koji vojuju na te, nestaće ih“. Ali smernima, koji uče od Hrista, obećano je: „A smerni će naslediti zemlju, i naslađivaće se množinom mira“. „Pleme će se bezbožničko istrebiti. Pravednici će naslediti zemlju, i živeće na njoj dovek“ (Psalam 37,11.28.29 – Daničić). Sve to je Gospod Isus sazeo u jednoj rečenici koja glasi: „Ko veruje Sina, ima život večni; a *ko ne veruje Sina, neće videti život*“ (Jovan 3,36 – Karadžić). „Zaista, zaista vam kažem: ako ne jedete telo Sina čovečijeg i ne pijete krv Njegovu, *nećete imati života u sebi*“ (Jovan 6,53 – Karadžić).

Ako ovi biblijski tekstovi, od prvog do poslednjeg, ne pokazuju da se budući život dobija samo kroz Hrista, onda ni sam Gospod ne bi mogao da složi reči koje bi to pokazale. Ako je Gospod želeo da kaže ljudima da bez verovanja u Hrista ne mogu imati život, da će bez verovanja u Njega propasti; ako je želeo da im kaže da je Božji (nezasluživi⁷) dar život večni *u Isusu Hristu*, zar bi bilo moguće da im to kaže jasnije nego što im je već rekao u ovim citiranim tekstovima? **Ali uprkos tim jasnim, određenim biblijskim tekstovima, i u direktnoj suprotnosti s njima, većina onih koji tvrde da su hrišćani čvrsto veruju u doktrinu o besmrtnosti duše, koja svim ljudima daje večni život bez obzira na Hrista. Zašto ljudi neće da veruju u izveštaj koji Bog daje o ovom predmetu? Zašto neće da veruju da se večni život daje samo kroz Hrista?** Nije baš lako ne verovati u to. Čini se da mnogi misle, i čak će to reći, da nema nikakve razlike u tom pogledu – veruju li to ili ne. Ali *ima* razlike. **Mi to iznosimo kao jednostavnu istinu da neverovanje da čovek ima večni život jedino kroz Hrista, predstavlja jednu od najvećih uvreda za nebeskog Boga.**

Molim vas, pažljivo pročitajte sledeći biblijski tekst i vidite jesmo li izneli nešto drugo sem čiste istine:

„A ko ne veruje Bogu, učinio ga je lažljivcem jer nije poverovao svedočanstvu kojim je Bog svedočio za svoga Sina. A ovo je to svedočanstvo: Bog nam je dao večni život, a taj život je u njegovom Sinu. Ko ima Sina, ima život. Ko nema Sina Božijeg, nema život“ (1. Jovanova 5,10-12 – SSP).

⁷ Postoji problem sa upotrebom reči *nezaslužen*, zato što može da implicira da se nešto zaslužuje sopstvenim trudom, što nije moguće u slučaju Božjeg dara, to jest blagodati. Zato je na ovom mestu upotrebljena reč *nezasluživi* – *prim. izdavača*

Ovde je jasno rečeno da ne verovati u određeno „svedočanstvo“ znači učiniti Boga lažljivcem. U *tom svedočanstvu* je jasno rečeno da je večni život koji se daje nama „u Sinu“ Božjem, i da „ko nema Sina Božijeg *nema život*“. Doktrina o besmrtnosti duše navodi ljude da ne veruju u to svedočanstvo. Oni koji veruju u doktrinu o besmrtnosti duše ne veruju da oni koji nemaju Sina Božjeg nemaju život. Zato doktrina o besmrtnosti duše čini Boga „lažljivcem“, jer navodi ljude da ne veruju „svedočanstvu kojim je Bog svedočio za svoga Sina. A *ovo je to svedočanstvo*: Bog nam je **dao** večni život, a taj život je u njegovom Sinu. Ko ima Sina, ima život. *Ko nema Sina Božijeg, NEMA ŽIVOT*“. Stoga kažemo: ne verovati da budući život dobijamo samo kroz Hrista znači vređati nebeskog Boga čineći ga lažljivcem. Šta u tom pogledu verujemo i te kako je bitno, jer kad Boga činimo lažljivcem, On prestaje da bude Gospod, prestaje da bude Bog.

VII ŠTA DA VERUJEMO?

Ni to nije sve, jer kad je Gospod na taj način uklonjen sa svoga prestola, na Njegovo mesto dolazi sotona. U trenutku kada je čovek zgrešio:

BOG REČE:

„Umrećeš.“

SOTONA REČE:

„Nećete vi umreti.“

Šta je bilo istina? Nemoguće je da i jedno i drugo bude istina. Doktrina o besmrtnosti duše uči da je đavo rekao istinu, jer ona uči da nema smrti, a ako nema smrti, onda svaki čovek ima život, nezavisno od verovanja u Hrista, što opet, kao što smo čitali, čini Boga lažovom. **Otuda doktrina o besmrtnosti duše proglašava Boga lažovom, a uzvisuje sotonu kao onoga koji govori istinu i kome treba verovati.**

Ovde završavamo istraživanje ovog predmeta. Ovi dokazi svakako pokazuju da doktrina o besmrtnosti duše potkopava Božju istinu. Mi smo logičnim zaključivanjem na osnovu biblijskih tekstova dokazali da doktrina o besmrtnosti duše potkopava doktrinu o vakrsenju iz mrtvih; da potkopava doktrinu o Gospodnjem dolasku, da potkopava doktrinu o sudu, da potkopava doktrinu o Hristovoj misiji; da oduzima Hristu čast otvaranja puta sa ovog sveta na drugi, i da daje tu čast sotonu; i na kraju, da Boga čini lažovom, a sotonu prikazuje kao onoga koji govori istinu.

Logičan sažetak svega toga sadržan je u jednoj reči: SPIRITIZAM. Urođena besmrtnost duše je temelj spiritizma, i zahvaljujući već preovlađujućem verovanju u tu doktrinu, spiritizam će povesti svet u aktivno prihvatanje svake tačke koju smo napali. Zato sve molimo da beže od toga i *veruju* „svedočanstvu kojim je Bog svedočio za svoga Sina. A *ovo je to svedočanstvo*: Bog nam je dao večni život, a taj život je u njegovom Sinu. Ko ima Sina, ima život. Ko nema Sina Božijeg, nema život“.